

Tisztelt Halásztelki Polgárok!

Egy fontos történelmi esemény körüli kérdések, nézetelérések, politikai és ideológiai viták az idő múlásával szépen lassan rendezésre kerülnek, és végül kialakul egy olyan narratíva, amely a személyes résztvevők, a történészek és a közösség számára egyaránt elfogadható. Ez akkor tud a legtermészetesebben és leggyorsabban megvalósulni, ha nincs olyan politikai vagy egyéb igyekezet, amely megpróbálja a történeteket és az egyes szereplők megítélését a saját érdekeinek megfelelően alakítani, torzítani. 1956 esetében több, mint 3 évtizedet várnunk kellett arra, hogy egyáltalán nyíltan, félelem nélkül tudjunk róla beszélni. Amikor pedig megnyílt a lehetőség a tiszta, egyenes beszédre és tiszteletadásra, akkor sem tehetjük ezt egy nemzetként, hiszen a valóság feltárása számos, akkor még élő, és sok esetben komoly pozíciót betöltő személy érdekét sértette. Olyanokét, akik komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy politikai befolyásukat az új rendszerbe is átmenekítsék vagy korábbi politikai előnyeiket gazdasági erővé konvertálják. És voltak olyanok is, akiknek sikerült két legyet ütni egy csapással, nevezetesen a közéleti pozíció megtartása mellett jelentős üzleti előnyökre is szert tenni.

Az átmenet nem volt mindig könnyű, de köztudottan voltak és vannak olyanok, akik e feladatot nagy sikerrel teljesítették. Ennek ékes bizonyítéka, hogy a rendszerváltást követően egykori pufajkás és kém is betölthette a demokratikus berendezkedés legnagyobb hatalommal bíró tisztségét is. Volt, aki a múlt rendszerbeli aktivitását elkendőzni, relativizálni vagy kozmetikázni igyekezett, de olyan is volt, aki korábbi szerepvállalását büszkén vállalta és ideológiai pálfordulásának aggályait egy „na és?” vagy éppen „mi az hogy?” reakcióval rövidre zárta. 1956-ról közel 7 évtizedes távlatából elmondhatjuk, hogy – József Attila szavaival élve – a múlt bevallásának harcát a mai napig vívjuk, annak ellenére, hogy több, mint 30 évünk lett volna arra, hogy a forradalom és szabadságharc elfoglalja méltó helyét a történelemben és közgondolkodásban. Közös nemzeti kudarcunk, hogy még mindig nem jutottunk el odáig, hogy 1956-ot harag és részrehajlás nélkül történelmünk egyik legdicsőségebb és legbátrabb momentumaként kezeljük, és a szabadságharcosokra őszinte elismeréssel, tisztelettel és hálával emlékezzünk. A rendszerváltozás egyik beteljesületlen ígérete volt, hogy az „ellenforradalomnak”, „sajnálatos eseményeknek” vagy éppen „fasiszta csőcselék zavargásának” való degradálást követően végre olyan történelmi valóságnak fogadjuk el, amely nemzeti összetartozásunkat és büszkeségünket erősíti, függetlenül korábbi szerepvállalásunktól és jelenlegi ambícióinktól.

Ehhez képest azt kell látnunk, hogy még mindig vannak olyan politikai erők, akik 1956-ot továbbra is a nemzet megosztásának és saját politikai céljaik elérésének szolgálatába kívánják állítani. Akik 1956-ot méltatlan és ízléstelen módon arra használják, hogy azzal a béke helyett a háború folytatása mellett kardoskodjanak, vagy, hogy azt fegyverként alkalmazzák egy-egy politikai ellenfelük elleni lejárató hadjáratban. Itt van tehát az ideje annak, hogy 1956 valóságát és emlékezetét ne eszköznek vagy öncélnak tekintsük, hanem 1956-ra, a hősökre és áldozatokra méltóképpen emlékezzük, és a közös

tiszteletadásból motivációt és inspirációt nyerjünk Hazánk szolgálatára. „*Ez a mi munkánk és nem is kevés.*”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

1956 ékes bizonyítéka annak, hogy számunkra a szabadság életösztön, amely nélkül elveszünk. A történelem számunkra olyan sorsot szánt, amelyben a szabadságért folyamatosan harcolni kellett. A szabadságharcok mellett, hogy mértéktelen szenvedést és nehézséget okoztak, olyan összetartó erőt képeztek, amely nélkül nemzetünk már régen elsüllyed volna a történelem süllyesztőjében. Más nemzetekkel szemben nekünk nem adatott meg, hogy a szabadságot ajándékba kapjuk. A szabadságért a magyaroknak időről-időre meg kellett harcolnunk. Nekünk az sem adatott meg, hogy a kiharcolt szabadságot békében, háborítatlanul élvezhessük, hiszen azt mindig el akarták venni tőlünk, így nekünk a szabadság védelméért is folyamatosan küzdenünk kellett. 1956 októberében a magyarok hoztak egy világos, érthető és félreérthetetlen döntést, amelynek hangot is adtak, és amelyre az egész világ felfigyelt. Olyan kivételes történelmi momentum volt ez, amelyben a generációs, politikai, ideológia és társadalmi különbségek ellenére a magyarok egy emberként kinyilvánították, hogy szabad, független és szuverén nemzetként kívánnak élni. Akkor és most sem kívántuk olyat, amely a nyugat-európai országokban ne lett volna adott, sőt magától értetődő. Ezt az akkori nyugat is pontosan tudta, de saját szabadságának, békéjének és jólétének féltése miatt csak az előzetes biztatással és ígéretéssel, majd a későbbi – mutatott vagy valós – együttérzéssel álltak ki mellettünk. 1956-ban megtanulhattuk, hogy ha szabadságunkról és békénkről van szó akkor csak magunkra számíthatunk, és hogy tanácsos a nyugatról érkező ígéreteket és iránymutatásokat fenntartásokkal kezelni.

Tisztelt Emlékező Közösség!

1956 hősei felé nem elegendő, ha rájuk méltóképpen emlékezünk, és megadjuk a nekik járó tiszteletet és elismerést. Nekik, ősainknek, magunknak és utódainknak is tartozunk azzal, hogy a véres harcok és áldozatok árán megszerzett szabadságunkat, békénket és szuverenitásunkat megőrizzük. Naiv és okatlan elképzelés az, hogy ez küzdelem nélkül megvalósítható. Ezzel szemben a szabadságért, önrendelkezésért, biztonságért és békéért nap, mint nap meg kell küzdenünk, mivel ezektől nyílt és leplezett erők akarnak megfosztani minket. Ezt a célt szolgálja a háborúba sodródásunkra irányuló törekvések, ahogy az egyre abszurdabb mérteteket öltő liberalizmus és kultúránkat és biztonságunkat közvetlenül veszélyeztető bevándorlás rángerőltetésének kísérlete is. Már az is látszik, hogy miután a külső nyomásnak Hazánk időről-időre ellenáll, az idegen erők céljaikat – a történelemben nem példanélküli módon készek immáron belülről kierőszakolni. Éppen ezért elemi érdekünk, hogy ismét hangot adjunk annak, hogy szuverenitásunkból nem engedünk, és nem hagyjuk, hogy életünkről, biztonságunkról és békénkről mások döntsenek. Nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy nem akarunk a lassan három éve a szomszédunkban pusztító és a III. világháború kitörésének valós kockázatát hordozó háború eszkalációjához hozzájárulni, és nem akarjuk azt sem, hogy értékrendünket, életformánkat, kulturális és

morális örökségünket a migrációval vagy a genderideológiával veszélyeztessék. Ehelyett egyértelmű célunk az, hogy a háború mielőbb véget érjen és legyen végre *„béke, szabadság és egyetértés”*. Szuverenitásunk lényege az, hogy politikai és gazdasági döntéseinket nem ideológia alapon, hanem kizárólag Hazánk érdekei mentén hozzuk meg. A gazdasági válságból csak akkor tudunk megerősödve kikeveredni, ha a blokkosodás és kontraproduktív szankciók helyett a gazdasági semlegesség útját választjuk.

Tisztelt Emlékező Polgárok!

Kívánom, hogy 1956 szelleme, és a hősök emlékezete adjon erőt és bölcsességet mindannyiunknak ahhoz, hogy Magyarországot és Halásztelket közösen, összefogásban tudjuk építeni és szolgálni könnyebb és a mostanihoz hasonló nehezebb időkben egyaránt. Arra bátorítok mindenkit, hogy ki-ki a maga lehetőségéhez mérten fáradozzon azért, hogy globális szinten megvalósuljon József Attila vágya, miszerint *„A harcot, amelyet őseink vívtak, békévé oldja az emlékezés”* és *„rendezzük végre közös dolgainkat”*. Ennek első lépése lehet, hogy végre hátsó szándék nélkül és ellentmondást nem tűrő módon kimondjuk 1956-tal kapcsolatban, hogy *„Dicsőség a hősöknek!”*.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!